

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่องความแปลกแยกทางการเมืองของชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยให้ความสำคัญแก่การศึกษาชนชั้นกลางเพราะที่ผ่านมาชนชั้นกลางมีบทบาทสำคัญในผลักดันให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อการขับเคลื่อนทางสังคม ชุมชน และประเทศอย่างเด่นชัด แม้ในปัจจุบันชนชั้นแรงงานจะมีบทบาททางการเมืองมากขึ้นอันเนื่องมาจากการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถมีฐานะอย่างมั่นคงกว้างขวางเพียงพอที่จะมีอำนาจในด้านต่างๆ ในการชี้นำหรือขับเคลื่อนสังคมได้อย่างเด่นชัดโดยลำพัง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ เพราะจังหวัดเชียงใหม่ถือเป็นฐานทางการเมืองของกลุ่มเสื้อแดง ในขณะที่เดียวกันก็มีกลุ่มทางการเมืองอื่นกระจายอยู่ด้วย ซึ่งคุณูปการที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาเรื่องนี้ คือ ทำให้ทราบว่าภายหลังจากที่สถานการณ์ทางการเมืองไทยเกิดความขัดแย้งรุนแรง ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นภายหลังความขัดแย้งจะนำไปสู่ความสับสนในตัวเองนั้น ได้ส่งผลให้ชนชั้นกลางเกิดความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองขึ้นหรือไม่ และมีมิติความแปลกแยกทางการเมืองในมิติใด และความแปลกแยกทางการเมืองจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองในลักษณะใด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่กล่าวมาผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัย วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล การรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Methodology) ซึ่งเป็นการวิจัยที่ศึกษาในเรื่องของการวิเคราะห์ด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่รวบรวมได้จากสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง และนำเสนอผลการวิจัยในลักษณะของการรวบรวมความสำคัญของการวิจัยเชิงพรรณนา ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะข้อมูลที่ใช่และวิธีการวิเคราะห์ ซึ่งข้อมูลอาจจะใช้การสังเกตและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน และสังเกตตามสภาพจริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการสังเกตอย่างละเอียดทุกแง่มุมแล้วนำผลจากการสังเกตนั้นมาวิเคราะห์หรือวิจารณ์ เพื่อหาข้อสรุปโดยใช้สำนวนภาษาเป็นหลัก ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ทางสังคม ซึ่งปรากฏการณ์ทางสังคมบางประการไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผลธรรมดาทั่วไปได้ จึงต้องพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อนำมาอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมที่ต้องการศึกษา

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในงานวิจัยชิ้นนี้ เพราะต้องการให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก ในลักษณะที่เป็นการอธิบายปรากฏการณ์ ทักษะคิด และมุมมองของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ถูกจำกัดโดยคำถามของผู้วิจัย เพื่อเป็นการพยายามสร้างความหลากหลาย และลดอคติ ประกอบกับระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพจะสามารถช่วยให้เข้าใจความหมาย กระบวนการ และความรู้สึกนึกคิดโดยเชื่อมโยงกับบริบททางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยชิ้นนี้ที่ต้องการศึกษาความแปลกแยกทางการเมืองโดยมีบริบท คือ วิกฤตการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง เหลือง-แดง

อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพนั้นมีปัญหาในประเด็นด้านความคับแคบของหน่วยที่ศึกษา ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จึงพยายามเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ให้กระจายทั้งอาชีพ และสถานที่เพื่อให้สามารถอนุมานไปสู่ประชากรจำนวนมากได้ และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์และการพูดคุยเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกและให้มีความยืดหยุ่นสูง นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาหาความแปลกแยกทางการเมืองนี้จะมีข้อจำกัดในแง่ที่ว่าการศึกษาความแปลกแยกนั้นใช้พิสูจน์ในเชิงวิทยาศาสตร์ได้ยาก เนื่องจากมีความหมายค่อนข้างคลุมเครือและยืดหยุ่นได้เสมอ และยังเป็นการตัดสินใจเชิงค่านิยมมากกว่าเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งวิธีที่ผู้วิจัยจะใช้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของข้อจำกัดดังกล่าวคือ การพยายามให้คำจำกัดความแก่นิยามเชิงปฏิบัติการในลักษณะที่เป็นรูปธรรมให้มากขึ้นดังที่ปรากฏในท้ายบทนี้ เพื่อให้ผู้ตอบจะสามารถเข้าใจได้ทันทีและถูกต้องตรงกัน เป็นการลดข้อจำกัดดังกล่าว

เหตุผลที่ผู้วิจัยไม่ได้เลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณในงานวิจัยชิ้นนี้เพราะเห็นว่าการวิจัยเชิงปริมาณอาจมีระเบียบวิธีการศึกษาที่ไม่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ กล่าวคือ แม้การศึกษาครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับชนชั้นกลางซึ่งหมายถึงกลุ่มคนปริมาณมาก แต่ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณไม่สามารถให้คำตอบในเชิงลึกเพียงพอที่จะนำไปอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะอาจถูกจำกัดภายใต้คำถามที่ผู้วิจัยกำหนด อีกทั้งการศึกษาค้นหาความแปลกแยกทางการเมืองนั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติของมนุษย์ ข้อมูลจะอยู่ในรูปของการบรรยาย และการพรรณนาถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น จึงไม่สามารถที่จะเน้นวิธีการวิเคราะห์และทดลอง (Analytical & experimental approach) ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยวิธีการทางสถิติ อีกทั้งการวิจัยเชิงปริมาณเป็นการวิจัยที่มุ่งความสำคัญที่ผล และมุ่งวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม (ธนัน อนุমানราชชน, 2544) ในขณะที่การวิจัยเชิงคุณภาพจะมุ่งที่การทำความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั่นเอง

ทั้งนี้ เหตุที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยเห็นว่าการศึกษาเรื่องความแปลกแยกทางการเมืองนั้นเป็นการศึกษาถึงภาวะที่ประชาชนมีความรู้สึกที่

แสดงถึงความรู้ อำนาจ ความรู้ความหมาย ความรู้บรรทัดฐาน ความโคดเคี้ยว ทำให้ไม่มีความต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองด้วยความไม่ตั้งใจหรือถูกบังคับ อันเนื่องมาจากการที่รัฐมีลักษณะเป็นอิสระจากความต้องการและความตั้งใจของประชาชน รวมทั้งมีอำนาจในการข่มขู่ คุกคาม บงการ และเป็นศัตรูกับประชาชน ซึ่งการศึกษาในประเด็นดังกล่าวมีลักษณะของความเป็นนามธรรมสูง การเก็บข้อมูลหากเน้นปริมาณแม้วัดได้แต่อาจให้ผลการวิจัยที่บิดเบือนหรือไม่ตรงตามจริงเพราะมีประเด็นเรื่องของบรรทัดฐานเข้ามาเกี่ยวข้องและอาจถูกโต้แย้งว่าเป็นเรื่องของมุมมองและการให้คุณค่าที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการสัมภาษณ์น่าเป็นวิธีการที่จะช่วยลดปัญหาของจุดบกพร่องดังกล่าว นั่นก็คือ การสัมภาษณ์จะช่วยลดระยะห่างของการสื่อสารเพื่อให้ผู้วิจัยสามารถได้ตอบกับกลุ่มตัวอย่างได้โดยตรงเพื่อลดและแก้ไขปัญหาคำถามไม่เข้าใจอันเกิดจากความเป็นนามธรรมสูงของประเด็นที่จะศึกษาและยังเป็นการเพิ่มความไว้วางใจเพื่อลดแรงเสียดทานด้านบรรทัดฐานทางสังคมลงได้ อีกทั้งยังสามารถทำให้ได้ข้อมูลเชิงลึก

อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ก็ยังมีจุดอ่อน นั่นก็คือ ผลการวิจัยที่ได้มาอาจมีข้อโต้แย้งว่ามีได้เป็นตัวแทนของชนชั้นกลางอย่างแท้จริง เพราะปัญหาด้านการให้คุณค่าและคำจำกัดความแก่ชนชั้นกลางที่ยังคงมีข้อโต้แย้งอยู่เสมอมา โดยอาจถูกมองว่าเป็นเพียงกลุ่มคนจำนวนหนึ่งเพียงหยิบมือเดียว หรืออาจเป็นเพียงกลุ่มที่ผู้วิจัยให้คุณค่าแต่เพียงฝ่ายเดียวอันเนื่องมาจากการให้คำจำกัดความกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความแตกต่างในมุมมองของแต่ละคน ซึ่งประเด็นนี้ผู้วิจัยพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องด้วยการให้คำจำกัดความของกลุ่มชนชั้นกลางที่ครอบคลุมประเด็นด้านการศึกษา อาชีพ และรายได้ และพยายามเก็บข้อมูลให้กระจายทั้งทางด้านอาชีพและสถานที่ เพื่อลดปัญหาด้านความกำกวมของการวิจัยเชิงคุณภาพ

3.2 เครื่องมือที่ใช้การวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยรายละเอียดของวิธีการสังเกตและสัมภาษณ์ประกอบไปด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 คำถามเพื่อหาความคิดเห็นต่อการเมือง

ทั้งนี้ แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนั้น ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน ผู้วิจัยใช้ลักษณะของการพูดคุยเพื่อสร้างความสัมพันธ์ก่อนถามถึงทัศนคติและประเด็นทางการเมือง

3.3 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความแปลกแยกทางการเมืองของชนชั้นกลางจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีขอบเขตการศึกษาดังนี้

3.3.1 ขอบเขตด้านประชากร คือ ประชาชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ที่เป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป และอยู่ในวัยทำงานที่ประกอบอาชีพที่มั่นคงแน่นอน กล่าวคือ มีรายได้ประจำต่อปีมากกว่า 150,000 บาทขึ้นไป (เพราะคนกลุ่มนี้จะได้รับผลกระทบโดยตรงจากนโยบายของรัฐที่ระบุให้เสียภาษี ไม่ว่าจะเป็นภาษีส่วนบุคคล ภาษีธุรกิจ ฯลฯ) (กรมสรรพากร, 2553)

3.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ความแปลกแยกทางการเมืองในการปกครองระบอบประชาธิปไตย

3.3.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ พื้นที่เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

3.4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ชนชั้นกลางที่ทำงานในเขตเมืองเชียงใหม่ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้หลักของการอนุมานว่า คนเหล่านี้อยู่ในสถานะที่คนให้สัมภาษณ์ให้คุณค่าและได้รับการยอมรับจากสังคมในระดับหนึ่ง ด้วยการใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้เกณฑ์ คือ ระบบการศึกษาซึ่งมีวุฒิการศึกษาย่างต่ำคือระดับปริญญาตรี มีความหลากหลายในอาชีพและจะเก็บข้อมูลโดยกระจายไปตามสถานที่ต่างๆ โดยเป็นประชากรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ กล่าวคือ หลังจากที่คุณวิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงความหลากหลายทางอาชีพแล้ว ผู้วิจัยจะเข้าไปในองค์กรต่างๆ ตามอาชีพเหล่านี้เพื่อเจอลกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการสัมภาษณ์ โดยจะกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสายอาชีพเดียวกันต้องอยู่กันคนละองค์กร เพื่อให้ความเป็นตัวแทนของประชากรมีความกระจายและลดเงื่อนไขทางด้านสภาพแวดล้อม เช่น ทัศนคติองค์กร เป็นต้น

3.5 วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างหรือการเลือกผู้ให้ข้อมูล (key informant) ผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลโดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงด้านอาชีพก่อนแล้วจึงใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ โดยการเลือกเวลาที่เหมาะสม แล้วเข้าไปเก็บข้อมูล ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสัมภาษณ์ (interview)

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล 1 คน ใช้เวลาประมาณ 60 นาที และมีการขออนุญาตฉบับบันทึกภาคสนาม (fieldnote)

3.6 ประเภทของข้อมูล

ข้อมูลที่นำมาประกอบการศึกษาเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของพื้นที่คือ อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความแปลกแยกทางการเมืองของประชาชน

3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมและประมวลผลข้อมูล

ในการศึกษาข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

- 3.7.1 ทดสอบความเที่ยงตรงของการวัด
- 3.7.2 ลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลภาคสนาม
- 3.7.3 นำข้อมูลจากวิธีการสังเกตและสัมภาษณ์มาประมวลผลและวิเคราะห์

3.8 นิยามศัพท์

3.8.1 นิยามศัพท์ทั่วไป

ชนชั้นกลาง หมายถึง ชนชั้นที่ประกอบด้วยคนงานคอปกขาวหรือเรียกว่าคนงานที่ไม่ต้องใช้แรงงาน และผู้ผลิตขนาดเล็กในสังคมทุนนิยมสมัยใหม่ คนกลุ่มนี้จะอยู่ระหว่างนายทุน ผู้ใช้แรงงานและชาวนา ซึ่งในเวลาปกติ ชนชั้นกลางดูเหมือนจะกลายเป็นคนใช้ของระบบทุนนิยม ส่วนขณะที่มีสถานการณ์ทางการเมืองหนึ่งๆ ชนชั้นกลางจะแสดงบทบาทในการต่อสู้ทางการเมือง ซึ่งพวกเขากลายเป็นผู้ที่อยู่ตรงกลางระหว่างการต่อสู้ของผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง (ปรีชา เปี่ยมพงศ์ศาสตร) (อ้างใน สังคีต พิริยะรังสรรค์ และผาสุก พงษ์ไพจิตร, 2536) หรือหมายถึงกลุ่มคนที่มีความหมายต่อการเมืองโดยมีอยู่ 2 ปีก คือ หนึ่ง ปีกนักธุรกิจ-วิชาชีพ ได้แก่ นักบริหาร ผู้จัดการ ผู้ชำนาญการในบริษัท ในโรงงาน ในธนาคารและนักธุรกิจเงินทุนหลักทรัพย์ รวมถึงแพทย์ พยาบาล ทนายความ สถาปนิก วิศวกร เป็นต้น คนเหล่านี้ต้องการระบบการเมืองที่มีประสิทธิภาพและต้องการนักการเมืองที่เป็นมืออาชีพในการจัดการทางเศรษฐกิจ สอง คือ ปีกนักปฏิรูปสังคม ได้แก่ บรรดา นักศึกษา อาจารย์ นักวิชาการหัวก้าวหน้า และนักเคลื่อนไหว (อ้างใน อนเนก เหล่าธรรมทัศน์, 2536)

ความแปลกแยกทางการเมือง หมายถึง การที่รัฐมีลักษณะเป็นอิสระจากความต้องการและความตั้งใจของประชาชน รวมทั้งมีอำนาจในการข่มขู่คุกคาม บงการ และเป็นศัตรูกับประชาชน

ภาวะเช่นนี้ทำให้ประชาชนมีความรู้สึกที่แสดงถึงความรู้ อำนาจ ความรู้ความหมาย ความรู้ บรรทัดฐาน ความโดดเดี่ยว ทำให้ไม่มีความต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองด้วยความไม่ ตั้งใจหรือถูกบังคับ (อ้างใน ภูมิอินทร์ สิงห์ขวลา, 2548)

การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การมีส่วนร่วมกับผู้อื่นในกิจกรรมทางการเมืองที่มี อยู่ทั่วไป เรียงลำดับไปตั้งแต่การออกเสียงเลือกตั้งไปจนถึงการเป็นผู้กำหนดนโยบายและการ ดำเนินนโยบาย (อ้างใน สมศักดิ์ เกียรติแก้ว, 2536)

3.8.2 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยกำหนดให้ *ชนชั้นกลาง* หมายถึง บุคคลที่ได้รับการศึกษาในระดับ ปริญญาตรีขึ้นไปและมีฐานะหรือมีตำแหน่งหรือมีบทบาททางสังคมที่ได้รับการยอมรับหรือสังคม ให้อำนาจ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ตามอาชีพ ดังนี้ กลุ่มที่มีฐานะทางสังคม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ ประกอบกิจการส่วนตัว 2) นักธุรกิจ 3) พนักงานบริษัทเอกชน 4) พนักงานรัฐวิสาหกิจ 5) อาชีพอิสระ กลุ่มที่มีตำแหน่งทางสังคม ได้แก่ 1) แพทย์ 2) พยาบาล 3) อาจารย์มหาวิทยาลัย 4) ข้าราชการตาม องค์กรส่วนต่างๆ กลุ่มที่มีบทบาททางสังคม ได้แก่ 1) ตำรวจ 2) ทหาร และ 3) ผู้สื่อข่าว รวมทั้งสิ้น 12 อาชีพ

ความแปลกแยกทางการเมือง หมายถึง พฤติกรรมที่ประชาชนมีความห่างเหิน หรือแยกตัว ออกจากความรับรู้ อำนาจทางการเมือง ความรู้สึก ได้รับความหมายทางการเมือง ความรู้สึกถึง การเมืองที่ไร้บรรทัดฐาน และความ รู้สึกทางการเมืองที่โดดเดี่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อความ สนใจทางการเมืองรวมถึงการรับรู้และการมีส่วนร่วมต่างๆ ทางการเมือง ได้แก่ การปฏิเสธที่จะ ติดตามข่าวสารทางการเมือง ปฏิเสธที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองไม่ว่าวิธีการใด ปฏิเสธการ ปกครองโดยกฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน หรือมีความต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลง ระบอบการปกครองโดยทันทีทันใด อันเนื่องมาจากความรู้สึกแปลกแยก เป็นต้น

ความรู้ อำนาจทางการเมือง หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่เขา รู้สึกไม่สามารรมี ผลกระทบต่อการกระทำใดๆของรัฐบาลได้ หรือเขาไม่สามารถมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับ การจัดสรร ทางอำนาจของคุณค่าต่างๆ เพื่อสังคมซึ่งเป็นหัวใจหลักของกระบวนการทางการเมือง ซึ่งทำให้ บุคคลนั้นรู้สึกถึงการไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งทางการเมือง ไม่มีการมีตำแหน่งทางการเมือง และ ไม่ สามารถจะมีอิทธิพลใดๆ ต่อการตัดสินใจของกลุ่มผู้นำและกลุ่มผู้แทนในทุกระดับได้ เช่น บุคคล เห็นว่าการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่ได้มีผลต่อการกำหนดนโยบายของรัฐบาล เป็นต้น

ความรู้ความหมายทางการเมือง หมายถึง การตัดสินใจต่างๆทางการเมืองเป็นสิ่งที่แต่ละ คนไม่สามารถที่จะทำนายได้และไม่ชัดเจน ความรู้สึกนี้ถูกทำให้เข้าใจทางเลือกต่างๆ ทางการเมือง

เป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย เนื่องจากไม่สามารถทำนายผลลัพธ์ใดๆ ได้อย่างเหมาะสมหรือไม่สามารถ
ใช้ทางเลือกต่างๆ ในการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของสังคมได้ เช่น บุคคลปฏิเสธระบบประชาธิปไตย
แบบตัวแทน ด้วยเห็นว่าไม่อาจเป็นทางเลือกในการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางสังคมได้ เป็นต้น

ความไร้บรรทัดฐานทางการเมือง หมายถึง ความรับรู้ของบุคคลที่คาดหวังว่ากฎระเบียบ
ต่างๆ ที่ต้องใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการปกครองได้สูญสิ้นไปและแยกตัวมาจากพฤติกรรมที่มันควรจะ
เป็น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นรู้สึกถึงการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมทั้งทางการเมืองได้มาและการใช้
อำนาจ ด้านนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ ซึ่งความไร้บรรทัดฐานทางการเมืองได้นำไปสู่ความ
หมดศรัทธาในด้านต่างๆ ทางการเมือง เช่น บุคคลปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตาม
กฎหมายที่ได้ประกาศใช้และมีผลอยู่ในปัจจุบัน หรือ บุคคลปฏิเสธที่จะยอมรับการตัดสินใจของ
กระบวนการยุติธรรมที่มีอยู่ ด้วยเห็นว่าไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนได้ เป็นต้น

ความโดดเดี่ยวทางการเมือง หมายถึง การปฏิเสธซึ่งเป้าหมายและบรรทัดฐานทางการเมือง
ซึ่งถูกจัดตั้งและร่วมกันใช้ของสมาชิกในสังคมซึ่งมองว่ากฎเกณฑ์ในการปกครองทุกอย่างเป็นสิ่งที่
น่าเกลียดไปหมด รวมถึงยังแสดงออกถึงนโยบายพฤติกรรมที่ต่างไปจากกระแสหลัก ซึ่งทำให้บุคคล
นั้นรู้สึกถึงการปฏิเสธรัฐ และคิดว่าตนเองสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยรัฐ ซึ่งมองว่ารัฐเป็น
สิ่งที่วุ่นวายกับชีวิตตนเองเกินไป หรืออาจจะต้องการการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงและรวดเร็วในการ
ทำให้รัฐยุติธรรมมากขึ้น เช่น บุคคลมีความต่อต้าน การเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองที่ใช้
อยู่ในปัจจุบันอย่างทันทีทันใด เป็นต้น

การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การกระทำในรูปแบบต่างๆ ที่กระทำไปเพื่อให้มี
อิทธิพลในการเลือกสรรนโยบาย หรือการบริหารนโยบายของรัฐบาล หรือไม่มีอิทธิพลก็ตาม
รวมทั้งการเลือกผู้นำทางการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น ตลอดจนการพูดคุย ติดตาม
ข่าวสารการเมือง หรือแม้กระทั่งการเพิกเฉยทางการเมือง โดยการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบเป็น
ทางการ ได้แก่ การรับข่าวสาร การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การริเริ่มสนทนาทางการเมือง ความ
พยายามจะโน้มน้าวผู้อื่นในการเลือกตั้ง การติดต่อเจ้าหน้าที่หรือนักการเมืองในเรื่องเกี่ยวกับ
การเมือง การไปฟังหาเสียง และการให้เงินสนับสนุนพรรคการเมือง นักการเมือง หรือกลุ่มทาง
การเมือง การสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมือง การเป็นตัวแทนของกลุ่มในกิจกรรมของพรรค การ
ลงสมัครรับเลือกตั้ง และการดำรงตำแหน่งทางการเมือง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่
เป็นทางการ ได้แก่ การเดินขบวนประท้วง การยื่นเสนอข้อเรียกร้อง การเข้าประจันหน้า การละเมิด
กฎหมาย และระเบียบสังคม และการใช้ความรุนแรงทางการเมือง ซึ่งการมีส่วนร่วมในลักษณะนี้ถือ
เป็นการมีส่วนร่วมในทางการเมือง แต่ในบางสังคมอาจไม่ยอมรับ ตลอดจนไม่เปิดโอกาสให้
ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองแบบนี้